

eller 1,500,000 Kr. og hvori vel ingenlunde fuldstændig, men dog til en vis Grad, de Ønsker, som vare fremkomne i dette Thing, vare imødekomne. Dette Lovforslag fandt i Landstinget en Modtagelse, som vel ikke fandt sit Udtryk i en Afstemning i Thinget, men kun foreligger gjennem Udvalgets Betænkning, og denne gaar vel ikke fuldt saavidt som Ministeren, men dog til en Nedsættelse af 400,000 Rd. eller 800,000 Kr., og afviger ikke væsentlig fra de Grundsætninger, som den daværende Minister gjorde gjældende, skjøndt den i Anvendelsen gaar langt mindre vidt. Til denne Indstilling fra Landstingets Side sluttede Landstingets Udvalgs Flertal sig, medens Landstingsudvalgets Mindretal nærmede sig endnu mere til Folkethinget, og kun et eneste af Udvalgets 9 Medlemmer var i det Hele mod en Løbsreform. Jeg fremhæver dette for at vise, at den høitærede Minister, naar han nu forelægger sit Lovforslag, grundet paa de Grundsætninger, han udtalte i forrige Samling, ikke blot staar i Modstrid til Folkethinget, og ikke blot gaar „fra Arr og Skjeld“ efter tidligere Regjeringer, men ogsaa er gaaet langt mindre vidt end Landstinget, ja, fornægter endog de Grundsætninger, som Landstingsudvalget paa et Medlem nær havde vedkjendt sig. Der er ikke en eneste af de Grundsætninger, jeg her har nævnt, som finder sit Udtryk i nærværende Lovforslag undtagen den ene Nedsættelse af Løden paa endel Vidsfornödheder. Men i forrige Samling, da den høitærede Minister fremsatte sit Program med Hensyn til nærværende Lovforslag, blev det jo indvendt imod ham, at man kommer ingen Vegne, naar man vil følge denne Bane, thi man vil ikke kunne forhøje Løden paa Lugsartikler i nogen videre Grad saaledes, at man derved kan faae et Beløb, der blot betyder Nogetsombest ligeoverfor Nedsættelsen. Nu vel, den høitærede Minister har prøvet at levere praktisk Bevis for, at det lader sig gjøre, og han er kommen til den fra hans Standpunkt meget smukke Sum af mellem 12 og 1300,000 Kr. Men hvorledes er den høitærede Minister kommen dertil. Den høitærede Minister er kommen dertil ved at gaa langt videre i Forhøielse, end det paa nogen Maade kan forsvares, og han kan være fuldkommen sikker paa, at dette Thing aldrig vil følge ham deri, efter som dette Thing i flere af disse Punkter og navnlig det allervigtigste Punkt har paa den allerbestemteste Maade udtalt sig imod Forhøielse af den Art. Ja, vilde man blive ved at forhøje i det Uendelige, i høiere Grad end Artiklerne efter deres Natur og efter Handels- og Omsetningsforholdene kunne taale, eller i langt høiere Grad, end man kan vente, at Nogen vil gaa ind paa, ja, saa kan man selvfølgelig faae Forhøielse, med hvilke man kan dække et betydeligt Beløb. Men vil man holde sig til det Maal for Forhøielse, som man kan vente i Fremtiden at faae sat igjennem, saa kan man Intet naae; det har den

høitærede Minister leveret Beviset for ved at vise, at han ikke kan komme nogen Vegne uden ved at gaa videre, end det er tilladeligt efter de paagjældende Artiklers Natur, eller videre, end det kan nytte efter den Mening, som han veed, der herster her i Folkethinget. Fremdeles har den høitærede Minister leveret Beviset for en anden Paastand, den nemlig, at det ikke gaar an at komme med stykkevisse Reforme. Løbsloven er, som jeg under Forhandlingerne i forrige ordinære Samling bemærkede lige overfor den høitærede Minister, en saadan sammenhængende Kæde af Bestemmelser, at det ikke gaar an at tage enkelte ud og forandre dem; man kommer derved til uafsladeligt at støde an saa til den ene og saa til den anden Side; den ene Forandring fører den anden med sig i en meget betydelig Grad. Det har man allerede faaet Bevis for ved en Forandring i Løbsloven, som omfattede langt færre Artikler, nemlig Krigsstatloven af 1864, hvorved man kom til, aldeles uden at vide det, at forhøje Beskyttelsen for enkelte Artikler i en ganske overordentlig Grad, skjøndt intet Menneffe havde det til Hensigt, saaledes, navnlig for at nævne et Par af dem, Sikorie og indenlandsk Brændevin. I det Lovforslag, her er Tale om, er der endnu mange flere Tilfælde af den Art, hvor det viser sig, at de Forandringer, der ere foreslaaede, ikke kunne staa alene, men egentlig maatte komme til at føre andre med sig. Hovedpunktet er imidlertid endnu tilbage, og det er den Grundsætning, som den høitærede Minister er gaaet ud fra, og som han udtrykkelig har udtalt, nemlig, at han ikke vil indrømme Nedsættelse paa nogen Post uden at faae et tilsvarende Bederlag. Det er denne Grundsætning, der staar i den fuldstændigste Modstrid med den Grundsætning, Folkethinget gjentagne Gange har hævdet og i sidste Samling har givet saa bestemte Udtryk, den nemlig, at den nuværende Tilnærmelse berettiger til at kræve en betydelig Nedsættelse af trykkelige Afgifter, uden at det i mindste Maade er fornødent at søge Bederlag derfor. Nu har rigtignok den høitærede Minister under en anden Forhandling sagt, at det nuværende Tidspunkt er mindre gunstigt dertil, eftersom det tegner til, at den hidtilværende betydelige Fremgang i Løbsindtægterne vil forandre sig til en Tilbagegang, at der i det Mindste vil indtræde en Standsning, og at der efter Manges Mening som sagt endogaa er Sandsynlighed for en Tilbagegang. At Fremgangen vil standse, anser jeg imidlertid ikke for nogetsombest Argument imod vor Ansættelse; thi vi, som have opstillet den Forandring, at de indirekte Afgifter — og særlig Løbsafgifterne — burde nedsættes paa Grund af den stærke Fremgang, som har fundet Sted, have ikke gjort Regning paa, at denne Fremgang skal vedblive i den Forstand, at Løbsindtægterne i de følgende Aar skulde vedblive bestandig at gaa fremad; vi have kun gjort Regning paa, at de